

บันทึก

เรื่อง ขอรื้อเกี่ยวกับข้อบังคับ ก.ว.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ ๓๕๘๗/๒๕๐๖ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๐๖ ความว่า กระทรวงมหาดไทยได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับข้อบังคับของ ก.ว.ที่ ๑/๒๕๐๖ ปรากฏตามสำเนาหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ ๔๘๕๗/๒๕๐๖ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๐๖ ว่า ตามที่ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พุทธศักราช ๒๕๐๕ และกระทรวงมหาดไทยได้จัดตั้งคณะกรรมการชุดหนึ่งตามมาตรา ๗ ขึ้น เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “คณะกรรมการประกอบวิชาชีพวิศวกรรม (ก.ว.)” เพื่อควบคุมการประกอบอาชีพวิศวกรรมและกำหนดมาตรฐานความรู้ ความสามารถ ตลอดจนความประพฤติของผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมให้อยู่ในมาตรฐานอันดีแล้วนั้น ก.ว.จึงอาศัยความตามมาตรา ๑๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ.๒๕๐๕ ร่างข้อบังคับ ก.ว.ที่ ๑/๒๕๐๖ ขึ้น และใคร่ขอความเห็นในร่างข้อบังคับดังกล่าว เฉพาะข้อ ๑ ซึ่งมีความว่า “ผู้ซึ่งจะขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมต้องมีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ.๒๕๐๕ และเป็นสมาชิกสมาคมวิชาชีพวิศวกรรมที่ ก.ว.รับรอง” ว่า

(๑) ก.ว.มีสิทธิที่จะกำหนดข้อความดังกล่าวไว้ในข้อบังคับได้หรือไม่

(๒) ถ้าหากกำหนดไว้ในข้อบังคับเช่นนี้ จะเป็นการขัดแย้งกับมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ.๒๕๐๕ หรือไม่”

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๖) ได้พิจารณาพร้อมด้วยผู้แทนกระทรวงมหาดไทยแล้ว เห็นว่า ที่พระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ.๒๕๐๕ บัญญัติว่า

“มาตรา ๑๓ ให้ ก.ว.มีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) ออกข้อบังคับวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต แบบใบอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การสั่งพักใบอนุญาตหรือการเพิกถอนใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ”

“มาตรา ๑๔ ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมจะต้องมีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๔ และต้องมีคุณสมบัติในวิชาชีพวิศวกรรมตามมาตรา ๑๔”

“มาตรา ๑๘ คุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรม
ควบคุม คือ

- (๑) มีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้ว
- (๒) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี
- (๓) ไม่เคยต้องโทษจำคุกในคดีที่ ก.ว. เห็นว่าอาจนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ
- (๔) ไม่เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ”

“มาตรา ๑๙ ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมจะต้องมี
คุณวุฒิในวิชาชีพวิศวกรรมดังต่อไปนี้

- (๑) สำหรับภาควิศวกรจะต้องมีปริญญาจากสถานศึกษาที่ ก.ว.รับรอง หรือ
ประกาศนียบัตรซึ่ง ก.ว.เทียบได้ไม่ต่ำกว่าปริญญา
- (๒) สำหรับสามัญวิศวกรจะต้องเป็นภาควิศวกรที่ได้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรม
ควบคุมในสาขาใดสาขาหนึ่งเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปี
- (๓) สำหรับวุฒิวิศวกรจะต้องเป็นสามัญวิศวกรที่ได้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรม
ควบคุมในสาขาใดสาขาหนึ่งเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดปี”

เมื่อได้พิจารณามาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ.๒๕๐๕ จะ
เห็นได้ชัดว่า กฎหมายได้กำหนดไว้ว่า เมื่อบุคคลใดมีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๘ และมีคุณวุฒิตาม
มาตรา ๑๙ แล้ว ก็ย่อมมีสิทธิโดยสมบูรณ์แล้วที่จะเป็นผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพ
วิศวกรรมควบคุมได้ การที่ ก.ว.ร่างข้อบังคับข้อ ๑ ความว่า “และเป็นสมาชิกสมาคมวิชาชีพ
วิศวกรรมที่ ก.ว.รับรอง” จึงเป็นการบัญญัตินอกเหนือไปจากที่ได้บังคับไว้ตามมาตรา ๑๗ แห่ง
พระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ.๒๕๐๕ และเมื่อพิจารณามาตรา ๑๘ ประกอบกับมาตรา
๑๙ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ.๒๕๐๕ แล้วเห็นว่า มาตรา ๑๘ บัญญัติเรื่อง
เกี่ยวกับคุณวุฒิ กล่าวคือ หมายถึงปริญญาของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรม
ควบคุมเป็นหลักสำคัญ

อนึ่ง ตามที่ ก.ว.อาศัยอำนาจมาตรา ๑๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพ
วิศวกรรม พ.ศ.๒๕๐๕ ร่างข้อบังคับมีข้อความดังกล่าวแล้วนั้น กฎหมายให้อำนาจ ก.ว.เพียงออก
ข้อบังคับวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาต แต่ถ้อยคำที่ร่างขึ้นความว่า “และเป็นสมาชิก
สมาคมวิชาชีพวิศวกรรมที่ ก.ว.รับรอง” ไม่อาจถือได้ว่าเป็นการวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขอรับ
ใบอนุญาต แต่เป็นการกำหนดคุณสมบัติของบุคคลที่จะขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพ
วิศวกรรมควบคุมเพิ่มขึ้นเกินกว่าที่มาตรา ๑๘ กำหนดไว้ จึงเป็นการเกินอำนาจแห่งกฎหมาย
แม่บท ซึ่งในเรื่องการตราข้อบังคับตามกฎหมายนั้นจะต้องกระทำภายในขอบข่ายตามที่กฎหมาย
ให้อำนาจไว้

(ลงชื่อ) หยุด แสงอุทัย

(นายหยุด แสงอุทัย)

เลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
กรกฎาคม ๒๕๐๖